

Knarsetand: vertellen met klank en beats

JACOB HAAGSMA

DRACHTEN Tienmansband Knarsetand speelt een woeste mix van dubstep met van alles wat. Uit de zolderkamer van Martijn Holtslag naar de podia: zaterdag op dat van Zappop in Drachten.

Bam. Bing. Tsjakka. Dat gevoel: dat mensen losgaan, dat het een feestje wordt wanneer tienmansband Knarsetand uit de startblokken gaat en een woeste mix van dubstep, Balkan, reggae, drum 'n' bass, ska en wat al niet de zaal in slingert. „Daar doe je het voor”, zegt Martijn Holtslag (21) dan, „daarvoor ben je drie uur aan het rijden, twee uur aan het opbouwen, al die uren aan het zwoegen in de repetieruimte.”

Dat gemeenschapsgevoel, met zijn allen muziek maken om die zaal een goede tijd te bezorgen, is bovendien een mooi alternatief voor dat wrange gevoel in Martijns onderbuik, dat gevoel dat het met de wereld niet goed zit. Zoveel mensen met obesitas en zoveel hongeren, al die scheve zaken: het doet hem knarsetanden. „Ja, die naam, daar heb ik over nagedacht.”

Ooit uitte hij dat onderbuikgevoel in woorden. Als rapper. „Die teksten waren nogal maatschappijkritisch”, zegt hij, achteraf, „en daarom negatief geladen. Ik besepte dat dat misschien niet de beste manier is om de wereld beter te maken. Dan kun je misschien beter iets moois maken, met zijn allen. Ik wil verhalen vertellen, sferen scheppen. Dat kan ook met klank, met beats.”

Met zijn allen, een tienpersoonscollectief dat bezig is met mooie dingen: dat is ook een praktisch alternatief. Voor het verknallen van de wereld, en voor de zolderkamer in het Twentse dorpje Markvelde waar Martijn Holtslag jaren in zijn eentje aan zijn muziek werkte. Via het project Nieuwe Elektronische Waar, een soort talentontwikkelingstraject voor danceproducers, kwam hij onder de vleugels van productiehuis Oost-Nederland.

„We willen die jongens van de zolderkamer halen”, zegt directeur Rob Kramer, „en hem vooral. In zijn tracks hoorden we een groot talent. En bovendien te potentie om de zaak live uit te voeren, met meer instrumenten.” Dus nam het Productiehuis hem onder de hoede, net als ooit Colin Benders – ofwel Kytteman. „Voor hem zijn we ook zo'n springplank geweest.”

Het productiehuis begeleidde Martijn en hielp hem met het zoeken van muzikanten – waarbij het docentschap van Kramer aan de popopleiding van Artez in Enschede flink meehielp. „In het eerste jaar zat een geweldige drummer, in het vier-

de jaar heel goede blazers.” Zo leerde Martijn al doende het klappen van de zweep. „Hij hoeft het niet allemaal zelf van de grond te trekken, dat is voor een 21-jarige misschien iets te veel gevraagd.”

Martijn is de eerste die toegeeft dat hij zodoende veel heeft geleerd. Maar het gaat om meer, zegt Rob Kramer: „We moesten niet alleen de jongen uit de zolderkamer halen, maar ook de zolderkamer uit die jongen.” Zo voelt Martijn het ook. „Ik moest uit mijn comfort zone. Dat gebeurt ook, als ik met deze muzikanten samen speel. Dat is iets heel anders dan simpel met de computer werken en op play drukken. Ik ben in mijn element als ik met de muis bezig ben, maar live... Je hoort de interactie, je hoort de foutjes. En je hebt de meningsverschillen. Maar eh, Dat je met zijn allen wat aan het doen bent, dat de tijdslijn in de hoofden van al die muzikanten zo mooi bij elkaar komt. Dat heeft meerwaarde.”

Straks komt er een cd – waarbij de paradox is dat Martijn daar in de studio weer meer regie heeft. En dan zien of Knarsetand zich staande houdt in de kaalgeslagen popindustrie. Al heeft de band, na optredens op Noorderslag, bij Giel en in 'Dwdd' geen klagen, met die explosieve mengelmoes. Waarom dat eigenlijk, al die stijlen door elkaar? Martijn: „Ik dacht: wat zou echt te vet vinden om te zien, waar zou ik los op gaan, wat mist deze wereld nou? Nou, dit dus.”

‘We moesten de zolderkamer uit die jongen halen’

Optreden: zaterdag, Zappop, Lawei Drachten, 24 mei, Fries Straatfestival Leeuwarden

Knarsetand bij een try-out in Podium Asteriks in Leeuwarden. FOTO HANS JELLEMA